

[Hanne Budtz.]

beskytte de unge kvinder på under 15 år; vi mener, det er en rimelig grænse. Jeg har med interesse læst bemærkningerne fra retslægerrådet, som jo nok peger på den tidligere fysiske modning hos pigerne i 12-14 års alderen, og det ved vi jo også om, men på den anden side tillige på, at den psykiske modning ikke følger med. Retslægerrådet har alene udtalt, at det

„ . . . alt taget i betragtning ikke finder fornødent grundlag for at udtale sig imod, at aldersgrænsen nedsættes fra 15 til 14 år.“

Det er naturligvis en begrænset anbefaling, og man kan jo også tænke sig, at hvis man nedsætter den, bliver det måske næste gang til 13 år. Nu er det jo ikke alene retslægerrådets opfattelse, der skal være afgørende for vor stillingtagen her; det er befolkningens opfattelse, altså en politisk afgørelse, det drejer sig om. Men jeg er da klar over, at det er et stort problem, for der er jo hensynet til de uønskede svangerskaber og adgangen til at få oplysning om svangerskabsforebyggende midler. Med de to synspunkter stillet over for hinanden tror vi, at en aldersgrænse på 15 år strafferetligt virker generalpræventivt, og håber det i hvert fald.

Til sidst dette: det skulle jo være helt overflødig at bemærke det, men et enkelt blad har bragt rygter til torvs om, at nu skulle — jeg tror ikke, det er en opfattelse, ministeren har — straffen for blodskam afskaffes. Det turde måske være overflødig at sige, at en sådan ændring vil vi være imod. Men vi må nu se nærmere på samtlige disse forslag i udvalget.

Nathalie Lind: Allerede længe inden dette forslag blev fremsat, har der jo været en stærk offentlig debat om den betænkning, der ligger til grund for lovforslaget, betænkningen om af- og nedkriminalisering.

Jeg vil straks sige, at jeg er glad for, at ministeren har undladt at fremsætte det mest omdiskuterede forslag i betænkningen, nemlig om nedkriminalisering af butikstyperier. Det er også bemærkelsesværdigt, at samtlige de myndigheder, der har været hørt om betænkningen, har taget afstand fra arbejdsgruppens forslag og har fremført, at såvel af generalpræventive grunde som for at sikre overensstemmelsen mellem straffe-

loven og den almindelige moralopfattelse i befolkningen er det af betydning at fastholde, at tyveri er strafbart, uanset under hvilke omstændigheder det begås. Det samme har straffelovrådet sagt. Jeg kan på min gruppes vegne sige: vi er helt enige heri. Udgangspunktet for enhver debat om disse spørgsmål må være, at ingen har lov til at tilegne sig ting, der ikke tilhører ham, og at samfundet, hvis det sker, må reagere herovertor, om fornødent med straf.

Derfor vil der jo ikke i dag blive nogen særlig heftig debat herom, men jeg vil gerne samtidig understøtte, at jeg tror, at når vi lovgiver her vedrørende straffe, skal vi være opmærksom på, at vi ikke lovgiver på en sådan måde, at vi krænker befolkningens retsbevidsthed.

Justitsministeren stiller nu forslag om, at vi skal søge gennemført en almindelig sænkning af strafudmålingens niveau, og dér foreslår man jo dels, som tidligere ordførere har nævnt, ændringer af de generelle bestemmelser i straffelovens §§ 285, 287 og 80. Det er visse specielle bestemmelser, man foreslår ændret, og endelig er der fremsat de forslag, som fru Hanne Budtz til sidst var inde på; det skal jeg komme tilbage til.

Jeg skal i al almindelighed om berigelsesforbrydelserne sige, at jeg egentlig beklager, at ministeren, selv om han ikke fremsætter forslaget om at nedkriminalisere butikstyperier, alligevel næsten konsekvent hele vejen følger enten arbejdsgruppen eller et mindretal. I et enkelt tilfælde stod stemmerne lige i straffelovrådet, straffelovrådets flertal har ministeren ikke følt sig tiltalt af.

De enkelte former for forbrydelser, som man nu vil foreskrive enten et og andet indhold af eller en anden straf for, skal jeg ikke knytte mange ord til, men der er et af punkterne, jeg føler trang til at sige noget om, og det er med hensyn til checkmisbrug. Herom udtaler ministeren, at han vil optage en forhandling med bankerne, og udtaler samtidig, at han er indforstået med det forslag, som arbejdsgruppen er kommet med, og mener, det vil være rimeligt; jeg har også set, at straffelovrådet går ind for det.

Jeg kan godt se, at forslaget er rimeligt, men jeg kan ikke se, at det er vidtgående nok. Jeg mener, vi skulle gå en anden vej; jeg mener, at ministeren ved forhandling med bankerne burde søge at opnå to ting.